

Loialitate față de Biserică

Nu trebuie să ne temem.
Biserica, Trupul lui Cristos, va fi mereu drumul nepuizabil și staulul Bunului Păstor, fundamentul solid și calea deschisă tuturor oamenilor. (...) Ce este Biserica? Și unde se găsește? Mulți creștini, zăpăciți și dezorientați, nu găsesc un răspuns sigur la aceste întrebări, și ajung poate să se gândească că răspunsurile formulate în atâtea secole de Magisteriu (...) au fost „depășite” și trebuie să fie înlocuite cu altele.

06.06.2012

Omilie pronunțată la 14 iunie 1972,
publicată în cartea Biserica Mama
noastră

Textele liturgice din această
duminică formează un lanț de
invocații către Domnul. În
introducere Îl chemăm susținătorul
nostru, stâncă noastră și apărare
(vezi Ps. 17, 19-20; 2-3. Introducere la
Sf. Liturghie). Rugăciunea este un
ecou al aceluiasi motiv. „Tu nu-i
lipsești niciodată de lumina ta pe cei
care se refugiază în soliditatea iubirii
tale” (Rugăciunea din Duminica a
doua după Rusalii).

La rugăciunea treptelor continuăm
să-l invocăm: „În momentele de
teamă l-am chemat pe Domnul...
Eliberează, Doamne, sufletul meu de
buzele care mă înșeală, de cuvintele

sale false. Dumnezeuul meu, în tine caut refugiul meu” (Ps 119, 1-2; 7, 2 Gradualul Liturghiei). Este mișcătoare această insistență a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, hotărât să ne reamintească că trebuie să recurgem mereu la milostivirea sa, orice s-ar întâmpla. Da, și acum, în aceste momente în care glasuri de confuzie parcurg Biserica; sunt momente de rătăcire, pentru că atâtea suflete nu reușesc să găsească păstori buni, alți Cristoși, care să-i conducă spre iubirea Domnului; și găsesc în schimb „hoți și tâlhari” care vin să „fure, să ucidă, să distrugă” (vezi In 10, 8. 10).

Nu trebuie să ne temem. Biserica, Trupul lui Cristos, va fi mereu drumul inepuizabil și staulul Bunului Păstor, fundamentul solid și calea deschisă tuturor oamenilor. Abia am citit în sfânta Evanghelie: „Ieși pe străzi și de-a lungul gardurilor și

silește-i să intre, pentru ca să se umple casa mea” (Lc 14, 23).

Ce este Biserica? Și unde se găsește? Mulți creștini, zăpăciți și dezorientați, nu găsesc un răspuns sigur la aceste întrebări, și ajung poate să se gândească că răspunsurile formulate în atâtea secole de Magisteriu – și pe care cărțile bune de catehism le propuneau cu o precizie esențială și simplitate – au fost „depășite” și trebuie să fie înlocuite cu altele. O serie de fapte și de dificultăți par că s-au înțeles, pentru a întuneca chipul pur al Bisericii. Unii spun: Biserica se află aici, în efortul de a se adapta la așa-zisele „timpuri moderne”. Alții strigă: Biserica nu este altceva decât neliniștea pentru solidaritatea oamenilor; trebuie s-o adaptăm la circumstanțele actuale.

Greșesc. Biserica, astăzi, este aceeași pe care a întemeiat-o Cristos, nu

poate fi diferită. „Apostolii și succesorii lor sunt vicarii lui Dumnezeu în conducerea Bisericii întemeiată pe credința și pe Sacramentele credinței. De aceea, cum nu este în puterea lor de a fonda o altă Biserică, așa nu pot să învețe o altă credință nici să înființeze alte Sacramente: pentru că se spune pe drept că Biserica a fost construită pe Sacramentele, izvorâte din coasta lui Cristos atârând pe Cruce” (Sf. Toma, Summa theologiae, III; q. 64, a. 2, ad 3). Biserica este recunoscută de cele patru note care sunt conținute în mărturisirea de credință a unuia din primele concilii, și pe care o recităm în Crezul de la Liturghie: „Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică” (Simbolul constantinopolitan, DS 150 (86). Acestea sunt proprietățile esențiale ale Bisericii, care decurg din natura sa, așa cum a voit-o Cristos. Și, pentru a fi esențiali, sunt și note, adică semne care o disting de oricare tip de comunitate umană, în

care chiar dacă se aude pronunțat numele lui Cristos.

Cu puțin mai mult de un secol, papa Pius IX a reluat pe scurt această învățătură tradițională: „Adevărata Biserică a lui Cristos este constituită și se recunoaște, prin autoritate divină, în cele patru note pe care le mărturisim că le credem în Simbol; și fiecare din aceste note este unită astfel cu celelalte, încât nu poate rămâne absolut singură. Deci, aceea care este într-adevăr și se cheamă Catolică, trebuie să strălucească împreună prin prerogativele unității, sfințeniei și succesiunii apostolice” (Pio IX, Scrisoarea Sf. Oficiu către episcopii englezi, 16 septembrie 1864, DS 2888 (1686). Aceasta este – insist – învățătura tradițională a Bisericii, din nou repetată în Conciliul Vatican II, chiar dacă în acești ultimi ani unii au uitat-o, împinși de un fals ecumenism: „Aceasta este unica Biserică a lui

Cristos, pe care o mărturisim în Simbol: Una, Sfântă, Catolică și Apostolică, și pe care Mântuitorul nostru, după Învierea sa, a dat-o spre a o paște lui Petru, încredințându-i lui și celorlalți Apostoli răspândirea și conducerea, și a constituit pentru totdeauna coloana și sprijinul adevărului” (Lumen gentium, 8).

„Pentru ca să fie una, cum suntem noi una” (In 17, 11), cere Cristos Tatălui; „Pentru ca toți să fie una, așa cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, să fie și ei una în noi” (In 17, 21). Îndemnul continuu pentru unire izvorăște în mod constant de pe buzele lui Isus Cristos, pentru că „orice împărăție divizată în sine cade în ruină, și nici o cetate sau familie divizată în sine nu poate sta în picioare” (Mt 12, 25). Învățătură care devine dorință arzătoare: „Și mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea eu trebuie să le adun, și vor asculta de glasul meu, și

va fi o singură turmă, și un singur păstor” (In 10, 16).

Cu câte minunate accente a expus Domnul această doctrină! Înmulțește cuvintele și imaginile pentru ca să-l putem înțelege, pentru ca să rămână bine imprimată în sufletul nostru această pasiune pentru unitate: „Eu sunt vița adevărată, și Tatăl meu este viticultorul. Orice mlădiță care nu aduce rod în mine, o taie; și orice viță care aduce rod, o curăță pentru ca să rodească mai mult... Rămâneți în mine și eu în voi. Așa cum mlădița nu poate aduce roade de la sine însăși dacă nu rămâne în viță, tot așa și voi dacă nu rămâneți în mine. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în mine și eu în el, aduce mult rod, pentru că fără mine nu puteți face nimic” (In 15, 1-5).

Nu vedeți cum aceia care se separă de Biserică, chiar dacă sunt ramuri înfrunzite, devin repede uscate, și

roadele lor se umplu de o mulțime de viermi? Iubiți Biserica Sfântă, Apostolică, Romană: Unica Biserică. Scrie Sf. Ciprian: „Cine seceră în altă parte, în afara Bisericii, nimicește Biserica lui Cristos” (Sf. Ciprian; Despre unitatea Bisericii catolice; PL 4, 503). Și Sf. Ioan Crisostom insistă: „Ne separați de Biserică. Nu e nimic mai puternic decât Biserica. Speranța ta este Biserica, mântuirea ta este Biserica, Refugiul tău este Biserica. Ea este mai presus de ceruri și mai vastă decât pământul; nu îmbătrânește niciodată, forța sa este veșnică” (Sf. Ioan Crisostom, Omilia despre luarea ca prizonier a lui Eutropio, 6).

Se apără unitatea Bisericii trăind foarte uniți cu Cristos, care este vița și noi mlădițele. În ce fel? Mărind fidelitatea noastră față de Magisterul perpetuu al Bisericii: „Succesorilor lui Petru Duhul Sfânt nu le-a fost promis pentru ca prin revelație

proprie să răspândească o doctrină nouă, dar pentru ca, prin asistența sa, să păzească cu sfințenie și să expună cu fidelitate revelația transmisă de Apostoli, adică tezaurul credinței” (Conciliul Vatican I, Constituția dogmatică despre Biserică, DS 3070 (1836). În acest fel vom păstra unitatea: venerând pe Mama noastră fără pată; iubindu-l pe Pontiful Roman.

Unii afirmă că am rămas puțini în Biserică; eu le-aș răspunde că, dacă toți am păzi cu lealitate doctrina lui Cristos, numărul ar crește imediat în mod considerabil, pentru că Dumnezeu să se umple casa sa. În Biserică îl găsim pe Cristos, Iubirea iubirilor noastre. Și pentru toți trebuie să dorim această vocație, această bucurie intimă care îmbată sufletul cu dulceața luminoasă a Inimii milostive a lui Isus.

Trebuie să fim ecumenici, se aude spunându-se. Totuși mă tem că în spatele unor inițiative care se autodefinesc ecumenice, se ascunde o înșelătorie: pentru că sunt activități care nu conduc la iubirea lui Cristos, vița cea adevărată. De aceea rămân fără rod. Eu cer de la Domnul în fiecare zi ca să-mi dilate inima, pentru ca să continui să transform în iubire supranaturală iubirea pe care a pus-o în sufletul meu pentru toți oamenii, fără deosebire de rasă, de națiune, de cultură de categorie socială. Stimez cu sinceritate toți oamenii, catolici și necatolici; fie că cred în ceva, fie că nu cred, chiar dacă aceștia din urmă îmi sunt o cauză de tristețe. Însă Cristos a întemeiat o singură Biserică și are o unică Mireasă.

Unirea creștinilor? Da. Ba, mai mult: unirea tuturor celor care cred în Dumnezeu. Însă există o singură adevărată Biserică. Nu se pune

problema de a o reconstrui cu
bucățile risipite pretutindeni. Și nu
are nevoie de nici un tip de
purificare pentru a se regăsi în final
pură. „Mireasa lui Cristos nu poate fi
adulteră, pentru că este incoruptibilă
și pură. Cunoaște o singură casă,
păstrează inviolabilitatea unui
singur pat conjugal cu o pudoare
castă. Ea se păstrează pentru
Dumnezeu, pregătește Împărăția
pentru fiii pe care i-a născut. Cine se
desparte de Biserică se unește cu o
adulteră. Se îndepărtează de
promisiunile Bisericii: și nu va obține
recompensele lui Cristos acela care
părăsește Biserica lui Cristos” (Sf.
Ciprian, Despre unitatea Bisericii
Catolice, 6; PL 4, 503).

Acum vom înțelege mai bine cum
unitatea Bisericii conduce la
sfințenie, și în ce fel unul din
aspectele principale ale sfințeniei
sale este această unitate concentrată
asupra misterului lui Dumnezeu

Unul și Treime: „Un singur trup, un singur duh, așa cum una este speranța la care ați fost chemați; un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Un singur Dumnezeu Tatăl tuturor, care este peste toți, lucrează în toți și este în toți” (Ef. 4, 4-6).

Sfințenia nu înseamnă propriu-zis nimic altceva decât unirea cu Dumnezeu: Cu cât mai mare este intimitatea cu Domnul, cu atât mai mare este sfințenia. Biserica a fost voită și întemeiată de Cristos împlinind voința Tatălui; Mireasa Fiului, apoi, este asistată de Duhul Sfânt: Biserica este deci opera Preasfintei Treimi; este Sfântă și este Mamă, sfânta noastră Maică Biserică. Putem să admirăm în Biserică o perfecțiune pe care am putea numi originală, și o alta finală, escatologică. La amândouă se referă Sf. Paul în Scrisoarea către Efeseni: „Cristos a iubit Biserica și s-a dat pe

sine pentru ea, pentru a o face sfântă, purificând-o prin baia botezului și prin Cuvânt, cu scopul de a ne prezenta Biserica sa cu totul glorioasă, fără pată, nici rid sau altceva de acest fel, dar sfântă și nepătată” (Ef. 5, 25-27).

Sfințenia originală și constitutivă a Bisericii poate fi întunecată, dar niciodată distrusă, pentru că este indestructibilă: „Porțile iadului nu o vor înfrânge” (Mt 16, 18); poate să fie ascunsă în ochii oamenilor, în unele momente de orbire aproape colectivă. Însă Sf. Petru dă creștinilor titlul de „neam sfânt” (1 Pt 2, 9), popor sfânt. Fiind membrii ai unui popor sfânt toți credincioșii au primit această chemare la sfințenie și trebuie să se străduiască să corespundă la harul de a fi, fiecare personal, sfinți. Peste arcul istoriei, și chiar astăzi, sunt atâția catolici care sunt efectiv sfințiți: tineri și bătrâni,

celibi și căsătoriți, preoți și laici,
bărbați și femei.

Sfințenia personală a atâtor
credincioși – astăzi ca și ieri – nu face
zgomot. În general nu recunoaștem
sfințenia atâtor persoane oarecare,
care muncesc și trăiesc în mijlocul
nostru. În fața privirilor pământești
sunt mai evidente păcatul și lipsa de
fidelitate, pentru că atrag mai mult
atenția.

Neam sfânt, popor sfânt, compus din
creaturi cu mizeriile lor: această
contradicție aparentă semnalează un
aspect al misterului Bisericii.

Biserica, care este divină, este și
umană, pentru că este alcătuită din
oameni, și oamenii au defectele lor:
„Omnes homines terra et cinis” (Sir
17, 27), noi toți suntem plămădiți din
pământ și cenușă.

Domnul nostru Isus Cristos care a
întemeiat sfânta Biserică, se așteaptă
ca membrii acestui popor să se

străduiască în permanență să ajungă la sfințenie. Dar nu toți răspund cu lealitate la chemarea sa. Și astfel în Mireasa lui Cristos se regăsesc, în același timp, minunile drumului de mântuire și mizeriile acelor care îl parcurg.

„Răscumpărătorul divin vrea ca adunarea oamenilor fundată de El să fie și o societate perfectă în general, înzestrată de toate elementele juridice și sociale pentru a perpetua pe pământ opera mântuitoare a Răscumpărării... Dacă în Biserică se observă ceva care denotă slăbiciunea condiției noastre, aceasta nu trebuie să se atribuie constituției sale juridice, dar mai degrabă tendinței deplorabile a membrilor săi singulari spre rău, tendință pe care Fondatorul divin permite să existe și în membrii cei mai importanți ai Trupului său Mistic, pentru ca să fie pusă la încercare virtutea fie a oilor fie a păstorilor și în toți să se acumuleze

meritele credinței creștine” (Pio XII, enc. *Mystici Corporis*, 29 iunie 1943).

Ar da dovadă de puțină maturitate cine, în fața mizeriilor acelor care aparțin Bisericii, oricine ar fi ei – și oricât de înalte ar fi funcțiile lor – ar simți micșorarea credinței sale în Biserică și în Cristos. Biserica nu este guvernată nici de Petru, nici de Ioan, nici de Paul; este guvernată de Duhul Sfânt, și Domnul a promis că va rămâne alături de ea „în toate zilele până la sfârșitul veacurilor” (Mt 28, 20).

Ascultați ce spune Sf. Toma, insistând asupra acestui argument, cu privire la primirea Sacramentelor, care sunt cauza și semnul harului sfințitor: „Cine se apropie să primească Sacramentele, le primește de la ministrul Bisericii, nu întrucât este acea persoană dată, dar întrucât este ministrul Bisericii. De aceea pentru că Biserica îl tolerează în minister,

cine primește de la el Sacramentele, se comunică nu cu păcatele acestuia, dar cu Biserica prezentându-l ca ministru” (Sf. Toma, Summa theologiae, III, q. 64, a. 6 ad 2). Când Domnul permite ca slăbiciunea omenească să apară, reacția noastră trebuie să fie aceea care vede propria mamă bolnavă sau maltratată: trebuie s-o iubească mai mult, să înmulțească manifestările externe și interne de afecțiune.

Dacă iubim Biserica, nu se va ridica în noi interesul bolnăvicios de a prezenta ca vinovății ale Mamei mizeriile unora dintre fiii săi.

Biserica, Mireasa lui Cristos, nu are motiv de a intona nici o vină. În schimb noi da: „Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!”. Aceasta este adevărata „vină a mea”, cea personală, și nu cea care înfierează Biserica, indicând și exagerând defectele umane care, în această Mamă sfântă, decurg din acțiunile

care o compun: oamenii, până când oamenii pot să ajungă, dar nu vor ajunge niciodată s-o distrugă – ba chiar s-o atingă – cea care este sfințenia originală și constitutivă a Bisericii.

Dumnezeu, Domnul nostru a asemănat într-adevăr Biserica cu o arie, unde se adună paiele cu grâul, din care se va face apoi pâinea pentru masă și pentru altar; a asemănat Biserica cu un năvod de pescuit „ex omni genere piscium congreganti” (Mt 13, 47): care adună pești buni și răi, și aceștia din urmă sunt aruncați!

Misterul sfințeniei Bisericii – această lumină originală, care poate să fie eclipsată de umbrele josniciei umane – respinge până și cel mai mic gând de suspiciune sau de dubiu despre frumusețea Mamei noastre. Și nu se poate tolera fără proteste ca alții s-a o insulte. Nu căutăm în Biserică

laturile vulnerabile criticii, cum fac unii care nu demonstrează nici credință nici iubire. Nu concep că se poate trăi un afect autentic pentru propria mamă, și în același timp să se vorbească despre ea cu o detașare glacială.

Mama noastră este Sfântă, pentru că este născută pură și continuă să fie fără pată pentru veșnicie. Dacă uneori nu reușim să vedem frumusețea chipului său, noi trebuie să curățim ochii; dacă notăm că vocea sa nu ne este pe plac, să ne îngrijim de duritatea urechilor noastre, care ne împiedică să ascultăm, pe tonul lor, chemările Păstorului iubitor. Mama noastră este sfântă, din sfințenia lui Cristos, de care este unită în trup – care suntem noi toți – și în duh, care este Duhul Sfânt, care rămâne în inima fiecăruia dintre noi, dacă ne păstrăm în harul lui Dumnezeu.

Sfântă, Sfântă, Sfântă! Astfel
îndrăznim să aducem imn Bisericii,
evocând imnul în onoarea
Preasfintei Treimi. Tu ești Sfântă,
Biserică, Mama mea, pentru că te-a
întemeiat Fiul lui Dumnezeu, care
este Sfânt. Ești Sfântă, pentru că așa
a voit Tatăl, izvorul oricărei sfințenii;
ești Sfântă, pentru că te asistă Duhul
Sfânt, care locuiește în sufletul
credincioșilor, pentru a-i reuni pe fiii
Tatălui, care vor locui în Biserica din
Cer, Ierusalimul veșnic.

Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să
fie salvați și să ajungă la cunoașterea
adevărului. Pentru că este un singur
Dumnezeu, și unul este mijlocitorul
între Dumnezeu și oameni, omul Isus
Cristos, care s-a dat pe sine însuși ca
răscumpărare pentru toți” (1 Tim 2,
4-6). Cristos instituie o singură
Biserică, Biserica sa; de aceea
Mireasa lui Cristos este Una și
Catolică: universală pentru toți
oamenii.

De secole Biserica este răspândită în lumea întreagă; și este compusă din persoane de toate rasele și condiții sociale. Însă catolicitatea Bisericii nu depinde de extensiunea geografică, care totuși nu este semn vizibil și motiv de credibilitate. Biserica era catolică deja de la Rusalii; se naște catolică din inima străpunsă a lui Isus, ca un foc alimentat de Duhul Sfânt.

În secolul al doilea creștinii denumeau catolică Biserica pentru a o distinge de sectele care folosind numele lui Cristos, trădau în anumite puncte doctrina sa. „O numim catolică” scrie sfântul Ciril, „nu numai pentru că este răspândită pe întregul pământ, de la o margine la alta, dar pentru că în mod universal și fără nici un defect învață toate dogmele pe care oamenii trebuie să le cunoască și care privesc ceea ce este vizibil și ceea ce nu este, ceea ce este ceresc și ceea ce este pământesc.

Și pentru că unifică în cultul drept pe toți oamenii, guvernanți și simpli, cetățeni, învățați și ignoranți. Și, în sfârșit, pentru că se îngrijește și vindecă orice fel de păcate, ale sufletului și ale trupului, și pentru că posedă de altfel – oricum s-ar putea numi – toate virtuțile, în fapte și în cuvinte și în orice fel de daruri spirituale” (SF. CIRIL, Catecheses, 18, 23).

Catolicitatea Bisericii nu depinde nici de aprobarea sau de considerația non catolicilor; nu are nici un raport cu faptul că, în probleme nespirituale, opiniile unor persoane dotate cu autoritate în Biserică sunt luate în considerație – și uneori instrumentalizate – de mijloacele de opinie publică de curente apropiate de gândirea lor. Se va întâmpla adesea că partea de adevăr care se găsește într-o oarecare ideologie umană, să găsească un ecou sau un fundament în învățătura perenă a

Bisericii; fapt este, într-o oarecare măsură, un semn al divinității revelației pe care Magisteriul îl păstrează. De aceea Mireasa lui Cristos este catolică chiar și atunci când este ignorată în mod deliberat de mulți, și chiar ultragiată și persecutată, așa cum din păcate se întâmplă astăzi în multe locuri.

Biserica nu este un partid politic, nici o ideologie socială, nici o organizație mondială de concordie sau de progres material, deși recunoaștem nobilitatea acestor alte activități. Biserica a dezvoltat, și dezvoltă, o muncă imensă în avantajul celor nevoiași, a celor care suferă, a tuturor acelor care suferă într-un anumit mod oarecare consecința unicului adevărat rău, care este păcatul. Și tuturor – care într-un mod sau altul sunt nevoiași, cât și acelor care cred că se bucură de plinătatea bunurilor materiale – Biserica vine să confirme unicul lucru esențial,

definitiv: că destinul nostru este veșnic și supranatural, că numai în Cristos avem mântuirea, și că numai în El vom obține cumva deja în această viață adevărata pace și adevărata fericire.

Rugați-vă acum cu mine lui Dumnezeu Domnul nostru pentru ca credincioșii catolici să nu uite niciodată aceste adevăruri, și să se hotărască să le pună în practică. Biserica Catolică nu are nevoie de aprobarea oamenilor, pentru că este opera lui Dumnezeu.

Ne vom arăta catolici dacă vom da roade de sfințenie, pentru că sfințenia nu cunoaște frontiere și nici nu este patrimoniul vreunui particularism uman. Ne vom arăta catolici dacă ne vom ruga, dacă vom căuta mereu să ne îndreptăm către Dumnezeu, dacă vom depune efort mereu și în toate de a fi drepti – dând termenului de dreptate toată

însemnătatea sa, pentru că în aceste timpuri este utilizată adesea în sens materialist și eronat – dacă iubim și apărăm libertatea personală a celorlalți oameni.

Vă amintesc și un alt semn, clar, al catolicității Bisericii: conservarea fidelă și administrarea Sacramentelor așa cum au fost instituite de Cristos, fără tergiversări umane nici tentative false de a le supune la condiționări psihologice sau sociologice. Pentru că „nimeni nu poate delibera asupra lucrurilor care sunt în puterea altuia, dar numai cele care se află în puterea sa. Fiind deci sfințirea omului în puterea lui Dumnezeu sfințitorul, nu este de competența omului de a decide după arbitrul său în privința lucrurilor care trebuie să-l sfințească, dar ele trebuie să fie determinate de instituția divină” (Sf. Toma, Summa teologiae, III, q. 60, a. 5). Încercările de a lua universalitatea de la esența

Sacramentelor ar avea poate dreptul de a fi dacă ar fi vorba numai de „semne”, de simboluri, care ar acționa în conformitate cu legile naturale de înțelegere și de inteligență. Însă „Sacramentele legii noi sunt în același timp cauze și semne. De aceea se spune de obicei că ele produc ceea ce semnifică. Și aceasta demonstrează și că sunt Sacramente în mod perfect: pentru că sunt orânduite la ceea ce este sacru nu numai ca semne, dar și cauze” (Sf. Toma, Summa Theologiae, III, q. 62, a. 1 ad 1).

Această Biserică Catolică este romană. Eu gust savoarea acestui cuvânt: romană. Mă simt roman, pentru că roman vrea să spună universal, catolic; pentru că astfel mă simt îndemnat să-l iubesc cu afecțiune pe Papa, „dulcele Cristos pe pământ”, cum îi plăcea să repete sfânta Caterina de Siena, pe care o consider o prietenă preaiubită.

„De la acest centru catolic roman”,
sublinia Paul VI în discursul de
închidere a Conciliului Vatican II,
„nimeni nu este, pe calea
principiului, de neajuns; în linia
principiului toți pot și trebuie să fie
ajunși. Pentru Biserica Catolică
nimeni nu este străin, nimeni nu este
exclus, nimeni nu este departe”
(Sacrosanctum eocumenicum
concilium Vaticanum II,
Constitutiones, Decreta,
Declarationes, Vatican 1966, p. 1079).
Eu venerez cu toate forțele mele
Roma lui Petru și Paul, scăldată de
sângele martirilor, centru de
expansiune pentru atâția care au
propagat în lumea întreagă cuvântul
mântuitor al lui Cristos. A fi roman
nu include nici o semnificație de
particularism, ci de ecumenism
autentic; presupune dorința de a
lărgi inima, de a o deschide tuturor
cu dorința răscumpărătoare a lui
Cristos, care pe toți îi caută și pe toți

îi primește, pentru că pe toți i-a iubit de la început.

Sf. Ambroziu a scris unele cuvinte scurte, care se aseamănă aproape cu un cânt de bucurie: „Unde este Petru, acolo e Biserica; și unde este Biserica nu domnește moartea, ci viața veșnică”.

(Sf. Ambroziu, In XII Ps. Enarratio, 40, 30). Pentru că unde sunt Petru și Biserica, este Cristos: și el este mântuirea, unicul drum.

Domnul nostru întemeiază Biserica sa pe slăbiciunea – dar și pe fidelitatea – unor oameni, Apostolii, cărora le promite asistența constantă a Duhului Sfânt. Să citim încă o dată acest text bine cunoscut, dar mereu nou și actual: „Mi s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Mergeți, deci, și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, învățându-i să asculte toate câte vi le-am

poruncit. Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii” (Mt 28, 18-20).

Predicarea Evangheliei nu apare în Palestina din inițiativa personală a unor oameni zeloși. Ce puteau face Apostolii? În mijlocul neamului din timpul lor, nu contau nimic: nu erau bogați, nici culți, nici eroi după tiparul uman. Isus a pus pe umerii acestui pumn de discipoli o răspundere imensă, divină. „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi, și v-am rânduit ca să mergeți și să aduceți roade, și rodul vostru să rămână; pentru că tot ceea ce veți cere de la Tatăl în numele meu, vă va da” (In 15,16).

De-a lungul a două mii de ani ai istoriei sale, Biserica păstrează neîntreruptă succesiunea apostolică. „Episcopii”, declară Conciliul din Trento, „sunt succesorii apostolilor și sunt puși, cum spune același Apostol

(Paul), de Duhul Sfânt pentru a conduce Biserica lui Dumnezeu (Fap. 20, 28)” (Conciliul din Trento, Doctrina despre Sacramentul Preoției, DS 1768 (960). Și dintre Apostoli același Cristos îl face pe Simon obiectul unei alegeri speciale: „Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica mea” (Mt 16, 18). Și adaugă: „Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu scadă credința ta: Și tu când te vei converti, întărește-i pe frații tăi” (Lc 22, 32). Petru se transferă la Roma și acolo stabilește sediul primatului, al Vicarului lui Cristos. La Roma deci unde se observă mai bine succesiunea apostolică, și de aceea este numit sediul apostolic prin excelență. Conciliul Vatican I, cu cuvintele unui Conciliu precedent, cel de la Firenze, a proclamat că „toți credincioșii lui Cristos trebuie să creadă că Sfântul Scaun Apostolic și Pontiful Roman posedă primatul asupra întregii lumi, și că același Pontif Roman este succesorul

Sfântului Petru, principele Apostolilor, și adevăratul vicar al lui Cristos, și capul întregii Biserici, este tatăl și învățătorul tuturor creștinilor; și că lui a fost dată de Domnul Isus Cristos, în persoana sfântului Petru, puterea deplină de a păstori, de a conduce și guverna Biserica universală” (Conciliul Vatican I, Constituția dogmatică despre Biserică, DS 3059 (1826).

Suprema putere a Pontifului Roman și infalibilitatea sa, când vorbește ex cathedra, nu sunt o invenție umană; se bazează pe voința explicită de fondator al lui Cristos. Nu are nici un sens de aceea a opune guvernarea Papei cu cea a episcopilor sau a reduce validitatea Magisteriului pontifical la asentimentul credincioșilor! Nu e nimic mai străin Bisericii ca echilibrul puterilor; nu ne servesc schemele umane, întrucât ar putea fi atrăgătoare și funcționale. Nimeni în Biserică nu se bucură de la

sine, ca om, de puterea absolută; în Biserică nu este alt cap decât Cristos; și Cristos a voit să încredințeze la un Vicar al său – Pontiful Roman – Mireasa sa pelerină pe acest pământ.

Biserica este Apostolică prin constituție: „Acea care este cu adevărat și se cheamă Catolică, trebuie să strălucească cu prerogativa unității, a sfințeniei și a succesiunii apostolice. Astfel, Biserica este Una, cu unitatea clară și perfectă a întregului pământ și a tuturor națiunilor, cu unitatea căreia îi este principiu, rădăcină și origine inepuizabilă suprema autoritate și primatul excelent al sfântului Petru, principele apostolilor, și ai succesorilor săi pe catedra romană. Și nu există o altă Biserică Catolică, diferită de cea care, zidită pe unicul Petru, se înalță prin unitatea credinței și prin caritate într-un singur trup coerent și compact” (Pio

IX, Scrisoarea Sfântului Oficiu către episcopii englezi, DS 2888 (1686).

Să contribuim să facem mai evidentă în ochii tuturor această apostolicitate, manifestând cu aleasă fidelitate unirea cu Papa, care este unire cu Petru. Iubirea față de Pontiful Roman trebuie să fie în noi vibrantă și pasionată, pentru că în el îl vedem pe Cristos. Dacă vorbim cu Domnul în rugăciune, vom dobândi o vedere limpede, care ne va face să distingem, chiar și în evenimentele pe care uneori nu le înțelegem și care ne produc lacrimi și durere, acțiunea Duhului Sfânt.

Biserica ne sfințește din momentul în care, grație botezului, intrăm în sânul ei. Abia născuți la viața naturală, putem deja să avem parte la harul sfințitor. „Credința altuia, ba chiar a întregii Biserici, îl ajută pe copil în virtutea operei Duhului Sfânt care unește Biserica și pune pe unul

în comunicare bunurilor cu un altul” (Sf. Toma, Summa theologiae, III, q. 68, a. 9, ad 2). Este minunată această maternitate supranaturală a Bisericii, conferită de Duhul Sfânt. „Regenerarea spirituală produsă de botez se aseamănă oarecum cu nașterea fizică, în sensul că copiii, așa cum nu primesc hrana de la sine când sunt în sânul matern, ci sunt susținuți de hrana mamei, la fel deoarece nu au uzul rațiunii și trăiesc în sânul maicii Biserici, nu se aplică mântuirea de la sine, ci prin mijlocirea Bisericii” (Sf. Toma, Summa Theologiae, III, q. 68, a. 9, ad 1).

Apare în toată măreția sa puterea sacerdotală a Bisericii, care decurge direct de la Cristos. „Cristos este izvorul întregii preoții; pentru că cea din Legea Veche îi era numai imaginea, și aceea a Legii Noi acționează în numele său, conform afirmației Sf. Paul (2 Cor 2, 10):

„Chiar și eu, dacă am iertat ceva, am făcut-o cu privire la voi, în persoana lui Cristos” (Sf. Toma, Summa theologiae, III, q. 22, a. 4).

Mijlocirea mântuitoare dintre Dumnezeu și oameni se perpetuează în Biserică prin intermediul Sacramentului Preoției, care abilitează – în virtutea caracterului și a harului care provin de la el – de a acționa ca miniștri lui Cristos în favoarea tuturor sufletelor. „Faptul că unul poate realiza un act de care un altul nu este capabil, nu decurge de diferența în bunătate sau în răutate, ci de la puterea dobândită, pe care unul o posedă și un altul nu. De aceea, pentru că laicul nu are puterea de a consacra, nu poate opera consacrarea oricare ar fi gradul bunătății sale personale” (Sf. Toma, In IV Sent., d. 13, q. 1 a. 1).

În Biserică este o diversitate de ministere, dar scopul este unul

singur: sfințirea oamenilor. Și la această obligație participăm într-un oarecare mod toți creștinii, prin caracterul primit cu Sacramentele botezului și al mirului. Toți trebuie să ne simțim responsabili de această misiune a Bisericii, care este aceeași misiune a lui Cristos. Cine nu simte zel pentru mântuirea sufletelor, cine nu caută cu toate forțele sale de a face ca numele și doctrina lui Cristos să fie cunoscute și iubite, nu va putea înțelege apostolicitatea Bisericii.

Un creștin pasiv nu a înțeles încă ceea ce Cristos cere de la noi toți. Un creștin care se gândește la „faptele sale”, neglijând mântuirea altora, nu iubește cu Inima lui Isus. Apostolatul nu este misiunea exclusivă a Ierarhiei, nici a Preoților sau a călugărilor. Domnul ne cheamă pe toți să fim instrumente, cu exemplul și cu cuvântul, ale acelui izvor de har care sare până în viața veșnică.

De fiecare dată când citim Faptele Apostolilor, suntem mișcați în fața îndrăzelii, a credinței în misiunea lor și la bucuria, în mijlocul sacrificiilor a discipolilor lui Cristos. Nu caută mulțimile. Și chiar dacă mulțimile vin, ei se adresează la orice suflet în concret, la orice om, unul după altul: Filip, etiopianului (Vezi Fap. 8, 26-40); Petru, centurionului Corneliu (Vezi Fap. 10, 1-48) Paul lui Sergiu Paul (Vezi Fap 13, 6-12).

Au învățat de la Maestru. Amintiți-vă de acea parabolă a lucrătorilor care așteptau de muncă în piața localității. Când, ziua era pe sfârșite, sosește stăpânul viei, și observă că mai sunt oameni cu mâinile în sân: „Pentru ce stați aici toată ziua leneși?” „Pentru că nimeni nu ne-a tocmit” (Mt 20, 6-7) răspund ei. Aceasta nu trebuie să se întâmple în viața creștinului; nu trebuie să fie nici unul care poate să afirme că nu a

auzit niciodată vorbindu-se despre Cristos, pentru că nimeni nu i l-a vestit.

Oamenii gândesc adesea că nimic nu-i împiedică să facă mai puțin lui Dumnezeu. Se înșeală. Chiar dacă nu o știu, zac ca paralyticul de la piscina: incapabili de a se mișca spre apele care mântuiesc, spre doctrina care umple sufletul de bucurie. Vina este, de multe ori, a creștinilor; acele persoane ar putea într-adevăr să repete; „Hominem non habeo” (In 5, 7), nu am pe nimeni care să mă ajute. Orice creștin trebuie să fie apostol, pentru că Dumnezeu, deși nu are nevoie de nimeni, totuși are nevoie de noi. Contează pe noi pentru ca să ne dedicăm să răspândim doctrina sa de mântuire.

Contemplăm misterul Bisericii Una, Sfântă, Catolică, Apostolică. A venit ora de a ne întreba: împărtășesc setea de suflete a lui Cristos? Mă rog

pentru Biserică, din care fac parte și în care trebuie să realizez o misiune specifică, pe care nimeni altul nu o poate face în locul meu? A sta în Biserică este deja mult: dar nu ajunge. Trebuie să fim Biserică, pentru că Mama noastră nu mai trebuie să fie niciodată străină, afară, departe de gândurile noastre cele mai profunde.

Concludem aceste considerațiuni despre notele Bisericii. Cu ajutorul Domnului, ele vor rămâne întipărite în sufletele noastre, confirmând în noi un criteriu clar, sigur, divin, pentru a iubi mai mult această Mamă sfântă, care ne-a născut la viața harului, și ne hrănește zi de zi cu o grijă nesecată.

Dacă din întâmplare auziți cuvinte sau strigăte de ofensă împotriva Bisericii, arătați, cu omenie și caritate, celor nepăsători, că nu se poate maltrata această Mamă. Acum

o atacă nepedepsiți pentru că împărăția sa, aceea a Maestrului și Fundatorul ei, nu este din această lume. „Pentru că grâul geme în mijlocul paielor, pentru că spicele suferă în mijlocul neghinei, pentru că plâng vasele milostivirii între vasele mâniei, pentru că plânge crinul între spini, nu lipsesc dușmanii care spun: Când va muri și va dispărea numele său? Veți vedea că va veni timpul în care vor dispărea creștinii, și nu vor mai fi... Însă, după ce au spus acestea, ei vor muri fără scăpare. Și Biserica rămâne” (Sf Augustin, Ennarationes in Psalmos, 70, II, 12).

Orice s-ar întâmpla, Cristos nu va abandona Mireasa sa. Biserica triumfătoare este deja cu El, la dreapta Tatălui. Și de acolo ne cheamă frații noștri, creștinii care îl preamăresc pe Dumnezeu pentru această realitate pe care noi o vedem încă învăluită în penumbra clară a

creinței: Biserica, Una, Sfântă,
Catolică și Apostolică.

@ Fondazione Studium ed Ufficio
informazioni dell'Opus Dei in
Internet

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
loialitate-fata-de-biserica/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/loialitate-fata-de-biserica/) (08.08.2025)